

Boğaziçi'nde Saklambaç

MINA TANSEL

7.
baskı

Resimleyen Sedat Girgin

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

© **Can Sanat Yayınları A.Ş., 2019**

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-3968-2

1. Basım: 2019

7. Basım: 2000 adet, Şubat 2024

Resimleyen: Sedat Girgin

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Mehmet Erkurt

Yardımcı Editör: Ceylin Aksel

Düzeltili: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Alper Zeki, Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk.

No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

Boğaziçi'nde Saklambaç

MİNA TANSEL

Resimleyen: Sedat Girgin

MİNA TANSEL

Ana-babası İstanbullu bir çocuk olarak Ankara'da doğup büyüdüm. ODTÜ'de okuduktan sonra Ankara Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi doktorası yaptım, ama meslek olarak yayıncılığı seçtim. Mesleğimin büyüsüne kapılmış çalışırken bir de baktım ki, başlayalı 30 yıl oluyor!.. Bu sürenin ilk beş yılında çocuklar için radyo programları hazırladım. Daha sonra yetişkin dinleyiciler için hazırladığım programlar arasında İstanbul konulu olanlar

önemli yer tutar. Bu programların sonuncusu –yabancı dinleyiciler için tasarladığım, ama Türkçe olarak da TRT'nin hem dış, hem de iç yayınlarında yer alan– *İstanbul'la Saklambaç*'tı. Aynı adla yayımlanan birinci kitap ve devamı niteliğindeki *Boğaziçi'nde Saklambaç*'in çıkış noktası, işte bu program oldu.

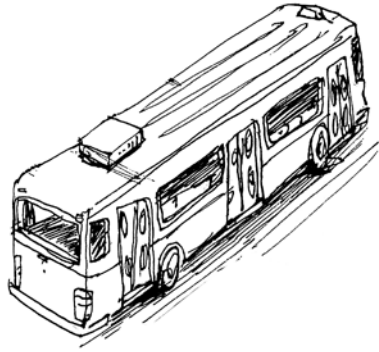
YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTABI:

Büyüyünce Ne Olacaksınız?, İstanbul'la Saklambaç

İçindekiler

Yaz Tatili Başladı	11
“Dört Yanımız Mavi Mavi Dağdır, Denizdir”	20
Boğaz’ın Serin Suları	45
İnsanların Giremediği Saray	70
Kule, Peri, Dev	99
Denizden Korkan Hükümdar	132
Sultanlar, saraylar, resimler	158
Üstü Kuru Altı Sulu	184
“Her Çocuk Onu Severek Yer”	203
Yer Dizini	222
Kişi Dizini	227
Harita Yer İsimleri	231

*“Arnavutköylü” annem,
Fatma Haydarođlu Alpengin’e...*

Yaz Tatili Başladı

Ali kulaklarında bir basınç hissetti.

“Ne o? Sevinmedin mi, abi?” diye sordu Emre.

Ali hemen bir şey söyleyemedi.

“İstanbul’la saklambaca yeniden başlıyoruz diye sevinmedin mi?”

“Sevindim tabii.”

Öyle ya, Burcu’nun Bursa’dan gelmesi demek, hep birlikte İstanbul’la saklambaca yeniden başlamak demektir.

“Niye sevinmeyeyim? Yaz tatilini biraz da bunun için bekliyorduk!”

“Ama Burcu gelmeden başlasaydık bize gücenirdi.”

“Tatil daha bugün başlıyor.”

“Evet,” dedi Emre, “kız tatil başlar başlamaz soluğu İstanbul’da almak için teyzemle eniştemin ağzından girip burnundan çıkmıştır. Teyzem de gelecek, ama haftaya...”

“Bir hafta bile bekleyememiş mi?” diye sorarken rahatlamıştı Ali.

Emre, “Yok bekleyememiş,” derken ikisinin de yüzü gülüyordu, “notları süpermiş! Öyle olunca teyzemle enişteme her istediğini yaptırıyor... Gerçi o her durumda her istediğini yaptırmayı bilir ya!”

Gülümseyerek konuşmayı sürdürdüler:

“Yarın birlikte gidelim mi karşılamaya?”

“Annenler karşılamaya gelmeyecekler mi?”

“Ben giderim,” dedim anneme. O da ne diyecek? ‘Aman geç kalma, kızcağız terminalde beklemesin,’ dedi.”

Emre’nin annesini telaşlandırmamak için, Burcu’nun varmasından neredeyse bir saat önce terminaldeydiler. Beklerken Emre’nin yeni akıllı telefonunda oyun oynadılar. Ali, “Biliyor musun,” dedi, “bizimkiler de bana telefon almaya razı oldular!”

“Oh be abi! Sonunda!.. Ne marka alacaklar? Ne zaman?”

Emre bildiği markaların özelliklerini sıralamaya başladı. Ali, Almanya’daki dayısının önerisiyle en az radyasyon yayan markalar üstünde durduklarını anlattı.

Derken, terminale yaklaşan otobüsün Bursa’dan ge-

len otobüs olduğunu gördüler. Vakit ne çabuk geçmişti!

Otobüs daha durmadan, içeriden birinin ayakta kollarını sallamakta olduğunu fark ettiler.

Otobüsün kapısı açıldı. Burcu merdivenden atlar-ken kollarını açıp, “Ohh, güzel İstanbul! Yine kavuştum sana!” dedi.

Emre, “Kızım, ben bizi kucaklayacaksın sanırken sen İstanbul’a kucak açıyorsun!.. Nerede bavulun?” diye sordu. Ali ise, Burcu’nun bu abartılı davranışlarına gıcık olduğunu anımsadı.

Kucaklaştıktan sonra, otobüsün bagajından bavulunu aldılar. Burcu, “Ben çekerim,” dediyse de bavulunu Emre’ye bıraktı.

Otobüs durağına yürümeye başladılar. Kollarını gökyüzüne doğru açan Burcu, “Ah güzel İstanbul, seni nasıl özledim!” diye seslendi.

“Hoş geldin Burcu!” sesi üzerine çocuklar birbirlerine baktılar.

Burcu zafer kazanmış gibi gülümsedi. “Ben yokken hiç konuşmadınız mı İstanbul’la?”

“Konuştuk tabii, ama oynamadık,” dedi Emre.

“Birlikte mi konuştunuz, ayrı ayrı mı?” diye sordu Burcu.

“Birlikte konuşmadık, değil mi?” diyerek Ali’ye baktı Emre.

Ali olumsuz anlamda başını salladı.

Burcu, Ali’ye döndü. “Ali’ciğim, neden senin sesin çıkmıyor?”

“Ben fazla konuşmam.”

“Tabii canım! Unutmuş değilim, sen benim gibi geveze değilsin; gereksiz söz söylemezsin. Senin bu ağırbaşlı halin hoşuma gidiyor.”

Ali kızardığını hissetti. Emre, “Ağırbaşlı mı?” dedi. “Annem olsa, ‘Dışı seni yakar, içi beni,’ der.” Ali güldü, ses etmedi. Burcu da üstünde durmadı.

“Keşke hemen başlasak İstanbul’la saklambaca. Hem bu kez belki İstanbul’la ben aynı takımda, ikinize karşı oynayacağız.”

Emre durdu. O durunca ötekiler de durdular. Ali’yle Emre bakiştılar.

“Nasıl yani?” dedi Emre, “Nereden çıktı bu şimdi?”

“İstanbul, ayrılmadan önce öyle demişti bana.”

Çocukların soran bakışları üzerine anlattı Burcu:

“Babam kolunu kırınca apar topar Bursa’ya dönmemiz gerekti ya, balkonda ağlıyordum. İstanbul da bana, ‘Bir dahaki gelişinde ikimiz bir takım oluşturabiliriz,’ demişti.”

Burcu susunca, Ali sordu bu kez:

“Nasıl olacak bu? Sen hiç görmediğin, bilmediğin bir yerde İstanbul’la mı saklanacaksın?”

O sırada İstanbul’un sesi geldi:

“Şöyle olabilir: Burcu’nun hiç görmediği, bilmediği yeri ben ona fısıldarım, sonra hep birlikte keşfedersiniz. Siz ikiniz saklandığımızda da Burcu’yla ben birlikte arar buluruz sizi.”

Burcu, “Biz kız takımı olacağız, siz erkek takımıyla yarışacağız,” dedi sevinçle.

“Eşit koşullarda bir yarış olmayacak bu!” oldu Ali’nin tepkisi. “İstanbul kendini bildiği için hep o kazanacak, sen de onunla aynı takımda olduğun için hep kazanmış gibi olacaksın.”

“Sizinle aynı takımda olmaktan bir şikâyetim yok benim. Yalnızca İstanbul’un önerisi hoşuma gitmişti. Karşı takıma geçmem sizi üzecekse sizin takımda kalırım seve seve,” deyince Burcu, “Boş ver ya, sen bu kez İstanbul’la birlikte bize karşı oyna,” diye karşılık verdi Emre.

Burcu atıldı:

“Yok, ben gene sizinle aynı takımda yer alayım; Ali’yi gücendirmek istemem.”

Ali, “Ben gücenmiyorum. Nasıl isterseniz öyle olsun,” dese de sesi pek keyifli çıkmıyordu...

“Ali’ciğim, ben sizlerle ve İstanbul’la oynamayı seviyorum, hangi takımda yer alacağım gerçekten önemli değil,” deyince Burcu, Emre, “Tamam işte ya, değişiklik olsun, bu kez Ali’yle ikimiz sizinle İstanbul’a karşı oynayalım,” karşılığını verdi. Ali de, “Tamam abi, sorun yok,” dedi, konu kapandı.

İstanbul aldı sözü:

“Bende yaşayanlar yaz gelince Boğaz’ımın kıyılarına, yani Boğaziçi’me taşındılar çağlar boyunca. Karadeniz’den gelen rüzgârlar yüzünden yazın en serin yanım Boğaziçi’mdir. Bu sıcak günlerde Boğaziçi’nde saklambaç oynamak iyi olur!”

Çocukların neşeyle onaylaması üzerine onlara bir soru sordu: “Boğaziçi denince aklınıza ne gelir?”

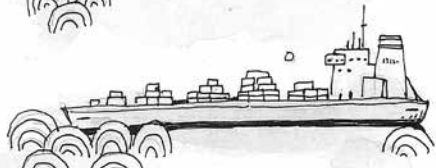
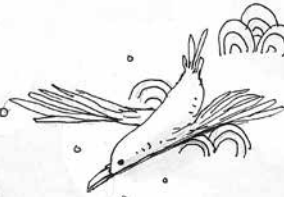
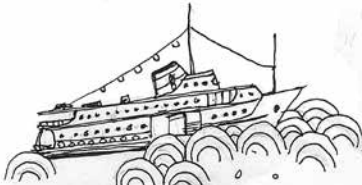
Emre’nin, “Gemiler... Vapurlar... Deniz taşıtları...”

diye atılmasını, “Denizci çocuğusun diye...” sözleriyle açıkladı Burcu.

Ali, “Balık...” deyince Emre, “Sen de amatör balıkçı çocuğusun!” diye güldü.

Burcu’nun, “Benim aklıma Boğaz kıyısındaki saraylar geliyor,” yanıtı üzerine Emre, “Sen padişah kızıydın ya...” deyince gülüştüler.

“Başka?” diye sordu İstanbul. Çocuklar düşünürken konuştu yeniden: “Üçünüz de Boğaziçi denince akla gelmesi gerekenleri söylediniz. Eskiden kayıklar, bugün vapurlarla gemiler... Balıklar... Boğaziçi’nin kıyısındaki

sahilsaraylarla dünyada bir tek bana özgü olduğu söyle-
nen ahşap yalılar... Bunlardan başka, Boğaziçi denince,
yakın zamanlara dek ağaçlar, bahçeler ve korular da akla
gelirdi... İsterseniz, her oyunun bitiminde denize de gire-
bilirsiniz; elbette bulunduğunuz yer uygunsa.”

Çocuklar bu öneriyi sevinçle karşıladılar.

“Ah, güzel İstanbul, bayıldım bu önerine!.. Nedense sana
gelirken sende denize girebileceğimiz pek aklıma gelmiyor.
Deniz tatili denince hep başka yerleri düşünüyoruz.”

Emre karıştı söze:

“Kilyos’a yüzmeye gittiğimizi unuttun galiba! Adalar’a
gittiğimizi de?..”

“Unutur muyum? Ama Kilyos ta Karadeniz kıyısında-
dı, hemen şuracıktaki suya dalıvermemiştik ki!”

“Burcu haklı. Bende yaşayanlar yüzmek için şimdi-
lerde hop diye denize atlamıyorlar. Çok değil, daha dün,
yani bundan elli-altmış yıl önce, sizin dedelerinizin ço-
cukluğunda, her yanımdan denize girilirdi. Marmara’nın
Anadolu kıyısında denize girilen plajlar vardı. Önce o
plajlar kapandı, sonra deniz dolduruldu, şimdi insanlar
yürüyüş yapıp bisiklete biniyor oralarda. Artık, deniz-
lerim yüzülecek yer olarak görülmüyor. Yine de bazıları
teknelere binip Kuzey’deki koylarımda denizle kucak-
laşıyorlar, ama şu aralar en çok Adalar’ımın korunaklı
kumsallarında denize giriliyor.”

“Belki Adalar’ı da kapsayacak biçimde genişletebiliriz
oyunumuzu.”

“Olabilir elbette Emre. Gerçi Adalar yüz yıl öncesine
kadar yazlık olarak kullanılmazdı. Hele Bizans çağında

hep sürgün yeri olarak görüldü. Şimdi Adalar'ı oyunumuzun kapsamına alırsak, kumsallarında denize de rahatça girebilirsiniz. Bugün artık Adalar, denize girmek için Boğaziçi'nden daha uygun.”

Burcu pek heveslenmişken birden anımsadı:

“Ama ben mayo getirmedim ki!”

“Bence oyunumuzu Boğaziçi'yle sınırlayalım biz yine.”

“Yaz ortasında lodos estiği zaman, Adalar, Boğaziçi kıyılarımdan daha sıcak olur,” dedi İstanbul, “Yüz yıl önce Beyoğlu'nda oturanlar, mayıs ayında, Büyükkada'daki otellerde açarlardı yaz mevsimini; Boğaziçi'ne sonra taşınırlardı. Onların hepsi benim sularımda öğrendiler yüzmeyi. Havuzlar yoktu şimdiki gibi. Ama yüzmeyi denizlerimde öğrendikleri için hepsi iyi yüzücüydü, akıntılarıma uyararak yüzerlerdi.”

“Kıskandım onları,” dedi Burcu.

“Benimle olmanın tadını çıkarırlardı doğrusu, ama sen onlardan farklı olarak benimle saklambaç oynuyorsun Burcu. Şimdi söyleyin bakalım, ne zaman başlıyor oyunumuz?”

Burcu, “Şimdi!” diye atıldı.

“Bir frene bas Burcu ya! Daha eve gitmedik, bavulun benim elimde...” diye Emre Burcu'ya çıkışınca, Ali bu durumdan hoşlandı.

“Zaten ben de buradan babama gideceğim; bana telefon almaya çıkacağız.”

“Aman abi, sakın gecikme! O telefon bize bu oyun sırasında gerekecek; hem birbirimizle haberleşmek için, hem de aradığımız bilgileri internette bulmak için...”

O akşam Burcu'nun uzun süre balkonda tek başına durduğunu fark eden teyzesi, oğlu Emre'ye sordu:

“Burcu'yla aranızda bir şey mi geçti?”

“Yoo! Neden ki?”

“Ne bileyim, sen bir saattir telefonundan başını kaldırmıyorsun, o balkonda tek başına duruyor. Merak ettim, küstünüz falan mı diye...”

Emre durumu anladı. “Yok canım! Niye küselim? İstanbul'u özlemiştir, çevreyi seyrediyordur.”

“Ay, oğlum, bizim arka bahçede seyredecek ne var?”

“Ağaçlar var ya anne!”

Annesi bu yanıtı pek inandırıcı bulmamıştı. “Bursa'da hiç mi ağaç kalmamış?”

Burcu'nun yanına, balkona çıktı. “İyi misin Burcu?”

Burcu neşeyle yanıtladı hemen:

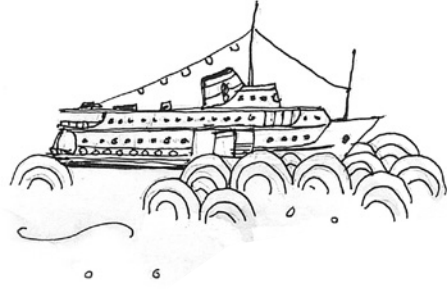
“Çok iyiyim teyzeciğim! Öyle özlemişim ki İstanbul'u! Yazın bahçeniz bir başka güzel!”

“İyi öyleyse... Ama biz de seni özledik, içeri gel de yüzünü görelim.”

“Ah canım teyzeciğim,” diye teyzesinin boynuna atıldı Burcu, “ben de sizi özledim.”

Burcu içeri girdikten sonra, bir ara Emre ona alçak sesle, “Balkonda o kadar uzun süre ne yaptığını, sanırım anladım,” dedi.

Burcu güldü, “Anlamışsındır. İstanbul'la yarın saklanacağımız yeri konuşuyorduk.”

“Dört Yanımız Mavi Mavi Dağdır, Denizdir”

Üsküdar Vapur İskelesi'nin önündeki parkta buluştuklarında, Emre önce Ali'nin cep telefonunu görmek istedi. Telefonun özelliklerini, becerilerini, uygulamalarını inceledi. Onların telefon üzerine konuşmaları uzayınca Burcu sıkıldı. Bekledi, bekledi... Uyarılarına kulak asmadıklarını görünce seslendi: “Güzel İstanbul! Biz hazırız!” Ali telefonunu cebine koydu.

İskelenin çevresi hep olduğu gibi kalabalık ve hareketliydi. Elinde torbalarla yanlarından geçen yaşlıca kadınla kızı, Burcu'ya tuhaf tuhaf bakıp aralarında bir şeyler konuştular.

Emre, “Burcu, dikkatli olmazsan seni kaçık sanacaklar,” dedi.

“Sanırlarsa sansınlar! Hiç umurumda değil!” diye omuz silkti Burcu.

O sırada İstanbul’un sesi geldi:

“Selam çocuklar! Nereye saklandığımızı söyledin mi Burcu?”

“Söyler miyim! Seni bekledim, güzel İstanbul.”

“Söyle o zaman,” dedi Emre. O sırada Ali, ‘Hiç bilmediği İstanbul’da hiç görmediği bir yerde, sözde saklanıyor,’ diye geçirdi içinden. İkisi de Burcu’ya karşı kıskançlığa benzer bir duygu taşıyorlardı.

“Bugün İstanbul’la been,” diye yavaş yavaş söylemeye başladı Burcu, “adını bir İranlıdan alan semtteyiz. Bulun bakalım, neredeyiz?”

Çocuklar bir gece önce Boğaziçi’ndeki semtleri sırasıyla öğrenmişlerdi. ‘Bulmamız zor olmayacak,’ diye düşündüler.

“İlk ipucumuzu sen al!” dedi Emre, Ali’ye.

“Boğaziçi’nin hangi yakasında?”

“Avrupa!”

“İyi bir soruydu abi. Bence başka ipucuna gerek kalmayabilir.”

“Boğaziçi, Haliç’ten kuzeye doğru uzandığına göre, Beyoğlu’nun altında şu görünen yerler Boğaziçi sayılır,” derken karşı kıyıya bakıyorlardı. Başladılar saymaya:

“Galata Kulesi’nin önünde görünen kıyıda Karaköy var,” dedi Emre, “Türkçe bir isim olduğuna göre, orası değil.”

“Karaköy’den sonra da Fındıklı var, o da değil.”

“Ay, Fındıklı ne güzel semt adıymış! Fındığı çok severim,” diye araya girdi Burcu.

“Fındık bahçeleri vardı orada. Aralarından Boğaz’ıma akan dereye de Fındıklıdere derlerdi.”

“Biz fındığı, Doğu Karadeniz kıyılarımızda yetişir, diye öğrendik. Meğer sende de yetişirmiş güzel İstanbul.”

“Evet abi, biz saymaya devam edelim,” dedi Emre.

“Sonra... Kabataş, sonra Dolmabahçe...”

“Ay, bir gün de Dolmabahçe Sarayı’nı gezsek?” dedi Burcu.

“Onu yağmurlu bir günde gezmeyi kararlaştırmıştık ya Burcu...” diyen Emre oldu.

“Evet ama,” derken biraz canı sıkılmıştı Burcu’nun, “yazın yağmur yağmaz ki! Kış tatilini bekleyeceğiz yine.”

“Hiç belli olmaz!” dedi İstanbul.

Ali’yle Emre karşı çıktılar:

“Aman yağmasın!”

“N’olur yağmasın!”

“Bilmem,” dedi İstanbul, “yazın kurak, kışın yağışlı değilim ki ben! Yazın seyrek de olsa, her mevsimde yağmur yağabilir bende. Ama şimdi günlük güneşlik bir havada yağmuru ne düşünüyorsunuz? Haydi, oyuna devam... Doğru yoldasınız.”

Ali’yle Emre, İstanbul’la Burcu’nun saklandığı semti aramayı sürdürdüler:

“Dolmabahçe’den sonra Beşiktaş...”

“Beşiktaş’ın adı da çok değişik! Nereden geliyor güzel İstanbul?”

“Doğrusunu istersen, Roma dönemindeki adı neydi, aklımdan çıkmış. Ama Bizans döneminde buradaki kilisenin rahibi Kudüs denen bir şehre gitmiş, oradan Hazreti İsa’nın vaftiz edilirken içinde yıkandığı söylenen taştan beşiği getirmişti. O zaman taş beşiğin bulunduğu yere, sonradan Türkler o sözü tersyüz edip de mi ‘Beşiktaş’ dediler? Yoksa burası gemi kızaklarının yatağıydı, ‘beşik’ denilen bir çektiri yeri vardı, onun için mi ‘Beşiktaş’ dediler? Barbaros Hayrettin Paşa, buraya gemileri bağlamak için beş taş diktirmişti... İnanın, anımsamıyorum. Kesin olarak söyleyemem. Belki, hepsi de doğru... taş beşik, çektiri beşik, beş taş, birbirine karıştı.”

“Dün akşam da söyledim ya, güzel İstanbul, senin öykülerini dinlemeyi öyle özlemişim ki!”

“Beşiktaş’tan sonra Ortaköy geliyor. O da Türkçe!”

“Kuruçeşme de olamaz! Arnavutköy’ün de İran’la ilgisi yok.”

“Arnavutlarla var.”

“Arnavutlarla ne ilgisi var?”

“Onu da, gezme sırası Arnavutköy’e gelince soralım.”

“Burcu şimdi sormuşken söylesem olmaz mı Ali?” diyen İstanbul’a Ali ‘olsun’ der gibi omuz silkti.

“Fatih, benim nüfusumu artırmak için Osmanlı topraklarının pek çok yerinden insanları getirtip bana yerleştirdi, diye anlatmıştım ya... Beni aldıktan on beş yıl sonra Balkanlar’daki Arnavutluk’u aldı. Arnavutluk’tan gelenleri buraya yerleştirdi.”

Ali, “Arnavutköy’den sonra...” diye sayarken duraklar gibi olunca, Emre tamamladı: “Bebek!”

“Bebek de çok güzel bir isim! Nereden geldiğini merak etmiyor musunuz?”

“Hepsini merak ediyoruz Burcu, ama şimdi oyunumuza bölmek istemiyoruz.”

“Bebek’ten sonra Rumelihisarı, Baltalimanı, sonra Emirgân...” dedi Ali.

“Emirgân!” İkisinin de gözleri parladı. “Türkçe değil bu isim!”

“Farsça olabilir. Eski isimlere benziyor. Hani bir Müjgân öğretmenimiz vardı, onun ismiyle uyaklı!”

Ali’yle Emre neşelenmişlerdi.

“İranlı ismi olabilir.”

“Olabilir abi!”

“Soralım mı?”

“Soralım. Değilse, Emirgân’ın kuzeyinde çok fazla semt kalmadı zaten.”

“Tamam, tamam, bildiniz!” dedi Burcu.

“Daha biz sormamıştık ki!”

“Yanıtı biliyorsun diye hemen atılmasan olurdu Burcu.”

İstanbul söze girdi:

“Çocuklar, niye kızılıyorsunuz? Buldunuz işte! Hem de bir tek ipucuyla... Peki, gitmeyecek misiniz şimdi Emirgân’a?”

“Gideceğiz elbette. Ama nasıl?”

“İşte, bütün sorun bu! Burada, Üsküdar’da, Boğaziçi’nin başlangıcındasınız ama karşı yakadaki Emirgân’a geçmek, inanın, yüz yıl önce çok daha kolaydı. Vapurlar sırayla bütün kıyı semtlerime uğrar, kayıklar sizi istedi-

ğiniz kıyıya götürürdü. Şimdi otomobille, otobüsle ulaşım merakı, insanları denizi kullanamaz yaptı.”

“Boğaz’ım benim anacaddemdir,’ demiştin,” dedi Ali.

“Ay ne güzel söz! Ne zaman demişti? Ben nasıl unuttum bu sözü!”

“Sen duymamıştın Burcu. Sen oyunumuza katılmadan önce Ali’yle ikimize söylemişti.”

Ali’yle Emre sonunda Burcu’ya karşı bir üstünlük yakalamış olmaktan için için hoşnutluk duydular. Ali, Emre’nin kulağına, “Gool!” diye fısıldadı.

Burcu, çok kısa bir duraklamadan sonra, “E o kadar olacak! Ne de olsa siz İstanbullusunuz!” diyerek çocukların gururunu okşadı. Sonra İstanbul’a döndü: “Emirgân’a nasıl gideceğimizi ben söyleyeyim mi onlara, güzel İstanbul?”

Bu kez Emre, Ali’ye fısıldadı:

“Berabere...”

Çengelköy’de otobüsten inip iskeleye yürürlerken, Burcu’nun gözüne karşı kaldırımında, üstünde topa benzer bir şey olan kısacık bir sütun takıldı. “Bu ne?” diye sorunca, Emre, “Her gördüğüne bu ne dersen vapuru kaçıırız,” diye tepki verdi.

İstanbul ise, “Bu küçücük çeşmeyi fark etmene sevindim Burcu!” dedikten sonra anlattı, “Osmanlılarla birlikte başlayan Bamyacılar ile Lahanacılar arasındaki spor yarışmalarından anı olarak kalmış bir çeşme bu! Tepesindeki lahana, Lahanacılar’ın başarısını simgeliyor.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

MINA TANSEL

Boğaziçi'nde Saklambaç

İstanbul'la Saklambaç, şimdi Boğaziçi'nde sürüyor!

Ali, Emre ve Burcu, yarıyıl tatilinde başladıkları İstanbul'la Saklambaç'ı, yaz gelince Boğaziçi'nde sürdürüyorlar. Bu oyun sırasında, İstanbul çocuklara gizlerini aralarken içini de döküyor. Onları yalnızca söylenceleriyle, öyküleriyle eğlendirip şaşırtmıyor; karşılaştığı hoyratlıklardan, bir şehir olarak yaşadığı kırgınlık ve kaygılardan da söz ediyor onlara. Böylece üç çocuk, yalnızca dünyanın en eski ve en güzel şehirlerinden biri olan İstanbul'u değil, birbirlerini ve kendilerini de daha iyi tanımaya başlıyorlar.

Mina Tansel'in elli binden fazla okura ulaşan romanı İstanbul'la Saklambaç, yeni yerler ve serüvenlerle, yaz güneşinin altında, Boğaz'ın serin sularında devam ediyor!

roman

YAŞ	10	11	12	+
-----	----	----	----	---

CAN
ÇOCUK

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-3968-2

9 789750 739682